

Wat heb ik nu aan mijn fiets hangen?

Manuel Nepveu

Het zeventigjarig bestaan van onze schaakclub is niet ongemerkt voorbij gegaan. Feest, een vuistdik clubblad en een fraai uitgegeven boek met “de beste” columns die op onze website zijn verschenen. De leden hadden het clubblad gevuld met bijzondere ontboezemingen, daartoe aangespoord door de redactie. Voor degenen die niet echt in de pen wilden klimmen was er een soort format aangeleverd met simpel te beantwoorden vragen. Lekker snel en simpel afvinken. De echte ontboezemingen: Partijen waar je soms nog van wakker ligt? Wie zijn je angstgegners? Wie is je favoriete tegenstander?

Die laatste vraag is de trigger geweest voor deze column. Twee leden gaven aan dat ik hun favoriete tegenstander was. De geduchte W, woonachtig in Spanje, gaf zonder omwegen aan waarom: ... veel gewonnen. Hij dus. Ik kan het niet ontkennen, mijn eierenrekje tegenover hem is aanzienlijk. W won percentageel veel vaker dan op grond van ratingverschil mocht worden verwacht. Ik had natuurlijk buiten in de bosjes moeten gaan liggen om hem op te wachten, een mooie dosis rattenkruid in zijn koffie moeten doen. Maar ja, u weet het: “tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische bezwaren ...”.

Veel opzienbarender was het dat ook de sympathieke R mij zijn favoriete tegenstander noemde. Ik las het, las het nog een keer, kneep in mijn arm. Nee, ik was klaarwakker. Wat was dát? De titel van deze column geeft goed weer hoe ik mij voelde, het Duitse equivalent hiervan misschien nog een tikje beter: *Ich denke, mich tritt ein Pferd!*

Vraagje: Wanneer ben jij iemands favoriete tegenstander? Welnu, dat ben je wanneer hij jou vrijwel constant punten afsnoept, terwijl het ratingverschil dit aanhoudende succes niet doet verwachten. Het geval wil nu dat ik ten opzichte van R gans en al niet aan deze omschrijving voldoe. Sterker nog, het is volledig andersom. Vijf gedocumenteerde overwinningen en geen enkele remise- of verliespartij. En nog een overwinning waarvan het bewijs door mij aan het riool is toevertrouwd. Waarom noemt R mij dan zijn favoriete tegenstander? Wat is hier aan de hand? Hanteert R stiekem een andere definitie van ‘favoriet’? Nog iets anders? Ik laat mijn fantasie even op gepaste wijze de vrije loop:

Optie 1: R is een loepzuivere masochist, geniet van een heerlijk pak slaag op het schaakbord. Onwaarschijnlijk weliswaar, maar Moeder Natuur heeft vreemde kostgangers. Opvallend vaak ook onder schakers, dus wie weet.

Optie 2: R beschouwt als zijn ‘favoriete tegenstander’ die persoon met wie hij het gezelligst kan innemen, ook na schaakmatig afgedroogd te zijn. Ik voel me in dat geval vereerd, maar ik zie mijzelf nauwelijks als een gezelligheidsdier. Ergo: dit is geen voor de hand liggende optie.

Optie 3: R had simpelweg zijn leesbril niet op toen hij het lijstje invulde en heeft mijn naam in het verkeerde hokje gezet. Ik dacht toch echt dat ik in die andere categorie thuishoorde, degenen met wie het onverklaarbaar kwaad kersen eten is, degenen van wie je dood- en doodziek wordt.

Of – en deze vierde optie is bijna ‘over the top’ - maakt R hier misschien een statement en is dit zijn manier om te laten weten dat al die nederlagen van hem afglijden als water langs een eend? ‘Al die verliespartijen, ik sta er boven. We hebben samen een aantal spannende potten gespeeld en uitsluitend dat telt. Dat hebben we tof gedaan!’ Bestaan er op deze planeet echt sujetten die zo engelachtig, zo boordenvol zelfverloochening in elkaar steken?

Ik geef de derde optie de meeste kans, maar één ding is zeker: R heeft me buiten de vienzestig velden om met een intrigerend raadsel opgezaald. Bravo, keurig gedaan!